

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D. a JUDr. Jarmily Ďáskové, v právní věci žalobce **L. J.**, zast. JUDr. Ing. Janem Kopřivou, advokátem se sídlem Brno, Zahradnická 6, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 5.6.2009, č.j. 955/09-1400-701942, **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.712,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet JUDr. Ing. Jana Kopřivy, advokáta se sídlem Brno, Zahradnická 6.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2009, č.j. 955/09-1400-701942 ve spojení s rozhodnutím Finančního úřadu v Bystřici nad Pernštejnem ze dne 29.10.2008, č.j. 30702/08/352960/5687, jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl porušení hmotněprávních ustanovení zákona o dani z převodu nemovitostí a porušení procesněprávních ustanovení.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, když zcela odmítl obě žalobcovy námitky.

Obsah žaloby i vyjádření žalovaného jsou účastníkům známy, když jim byly soudem vzájemně doručeny.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v řízení, v němž došlo k podstatnému porušení procesních práv žalobce. O žalobě proto soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 odst. 1 s.ř.s., poté, kdy účastníci řízení o tomto postupu byli soudem poučeni.

Z obsahu správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Dne 29.9.2008 vydal správce daně výzvu k odstranění pochybností dle § 43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, na základě vzniklých pochybností o správnosti podaného přiznání k dani z převodu nemovitostí podaného žalobcem dne 30.4.2008. Z obsahu výzvy plyne, že pochybnosti souvisejí se znaleckým posudkem č. 515-31/2007, který žalobce doložil k daňovému přiznání k prokázání hodnoty nákladů na technologickou část ve výši 2.312.000,- Kč, které byly vynaloženy na výstavby technologické části lyžařského vleku v roce 2002. V této výši však není zahrnuta míra přiměřeného opotřebení ke dni účinnosti smlouvy a proto byl žalobce vyzván k doložení hodnoty technologie lyžařského vleku ke dni účinnosti smlouvy. Dále vznikly pochybnosti o správnosti hodnot uvedených na řádcích č. 77 a č. 79 daňového přiznání, týkajících se ceny sjednané. Žalobce byl vyzván k vysvětlení rozdílu mezi dohodnutou kupní cenou uvedenou v kupní smlouvě a hodnotou uvedenou na těchto řádcích daňového přiznání, a to ve lhůtě patnácti dnů. Výzva byla doručena žalobci 3.10.2008.

Na tuto výzvu reagoval žalobce podáním ze dne 15.10.2008, doručeným správci daně dne 17.10.2008.

Poté správce daně zaslal žalobci Zprávu o výsledku vytykácího řízení ze dne 29.10.2008, v níž závěrem stanovil lhůtu osmi dnů od doručení k projednání Zprávy. Současně téhož dne, to je 29.10.2008 již vydal platební výměr na daň z převodu nemovitostí, kterým žalobci vyměřil k úhradě daň z převodu nemovitostí ve výši 47.370,- Kč. Platební výměr byl žalobci doručen 17.11.2008.

Dne 20.11.2008 byl sepsán správcem daně protokol o ústním jednání, jehož obsahem je vyjádření zástupce žalobce k závěrům Zprávy o vytykácím řízení, přičemž písemné vyjádření k této Zprávě bylo sepsáno dne 19.11.2008 a doručeno správci daně 20.11.2008. Proti platebnímu výměru podal dále žalobce odvolání, sepsané 3.12.2008, doručené správci daně 5.12.2008, a to současně s podáním ze dne 3.12.2008, doručeným správci daně 5.12.2008, kterým požádal žalobce o sdělení rozdílu mezi stanoveným daňovým základem a daní s odkazem na ustanovení § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Součástí tohoto podání je mimo jiné dvanáct otázek směřujících vůči správci daně s tím, že žalobce vyjádřil předpoklad, že podáním žádosti bude přerušen běh odvolací lhůty dle § 32 odst. 10 zákona o správě daní a poplatků.

Na žádost žalobce o sdělení důvodů rozdílu reagoval správce daně přípisem ze dne 18.12.2008, doručený žalobci 22.12.2008, kterým žalobci sdělil, že „v daném případě je žádost o sdělení rozdílu mezi stanoveným daňovým základem a daní bezpředmětná, vzhledem k tomu, že daňový subjekt současně se žádostí poslal také odvolání proti vyměření daně z převodu nemovitostí. Pokud trváte na odpovědích na otázkách uvedené v žádosti, tak nám to písemně sdělte a budou zodpovězeny v rámci rozhodnutí o odvolání“. Dále správce daně sdělil žalobci svůj náhled na okolnosti vztahující se k smluvnímu převodu lyžařského vleku.

Na toto sdělení správce daně reagoval žalobce podáním ze dne 5.1.2009, v němž vytkl správci daně nesprávný postup, kdy na jeho žádost o sdělení důvodu rozdílu nebylo řádně reagováno, postup správce daně je nezákonný, neboť povinnosti sdělit daňovému subjektu rozdíl mezi stanoveným daňovým základem a daní se nemůže správce daně zříci. Žalobce se dovolával ustanovení § 32 odst. 9 a odst. 10 zákona o správě daní a poplatků a poukázal rovněž na soudní judikaturu k výkladu těchto ustanovení. Znovu proto odkázal na žádost ze dne 3.12.2008 a požádal správce daně o sdělení důvodu rozdílu, neboť doručené sdělení ze dne 18.12.2008 zákonné podmínky nespĺňuje.

Poté bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalovaný platební výměr Finančního úřadu v Bystřici nad Pernštejnem ze dne 29.10.2008, č.j. 30702/08/352960/5687 na daň z převodu nemovitostí změnil tak, že k úhradě vyměřená daň z převodu nemovitostí ve výši 47.370,- Kč se mění na 70.833,- Kč a v části Stanovení daňové povinnosti v bodu 1. Základ daně se mění z částky 1.579.000,- Kč na částku 2.361.100,- Kč, v bodu 2. Daň se mění z částky 47.370,- Kč na částku 70.833,- Kč, v bodu 4. Daňová povinnost celkem se mění z částky 47.370,- na částku 70.833,- Kč, v bodu 6. Rozdíl (ř. 2 – ř. 5.) se mění z částky 14.424,- Kč na částku 37.877,- Kč a bodu 7. Daňová povinnost k úhradě celkem (ř. 4) se mění z částky 47.370,- Kč na částku 70.833,- Kč, ostatní údaje napadeného platebního výměru se nemění.

Jak z uvedeného spisového přehledu vyplývá, je žalobní námitka proti postupu správce daně a porušení procesních předpisů v průběhu vytýkacího řízení, důvodná.

Již v průběhu vytýkacího řízení žalobce upozorňoval správce daně na porušování svých procesních práv v daňovém řízení, odvolával se na právní úpravu i jemu dostupnou judikaturu, citoval z rozsudku sp.zn. 15 Ca 187/2003-30, uveřejněného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Již z tohoto žalobcem citovaného rozsudku vyplývá, že podání daňového subjektu obsahující jednak odvolání proti platebnímu výměru a jednak žádost o sdělení důvodu rozdílu podle § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, musí být posouzeno jako žádost o sdělení důvodů rozdílu podle tohoto ustanovení. V takovém případě, kdy je žádost daňovým subjektem podána, je správce daně povinen daňovému subjektu sdělit důvody, které vedly k vydání platebního výměru a zároveň daňový subjekt poučit o možnosti podat proti platebnímu výměru odvolání v dodatečné lhůtě. Pokud tak správce daně nepostupuje a rozhodne přímo o odvolání proti platebnímu výměru, jedná se o podstatné porušení procesních předpisů, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. V dané věci správce daně takto popsáním způsobem nepostupoval, shora citovanou Zprávu o výsledku vytýkacího řízení s poučením, že správce daně je povinen výsledek vytýkacího řízení projednat s daňovým subjektem postupem podle § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, seznámit daňový subjekt s výsledkem vytýkacího řízení a umožnit mu vyjádřit se k uvedenému výsledku, ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění. Současně správce daně stanovil lhůtu osmi dnů od doručení k tomu, aby se daňový subjekt mohl ke Zprávě vyjádřit, případně se správcem daně výsledky projednat. Aniž

správce daně vyčkal uplynutí lhůty, kterou sám stanovil, současně téhož dne již vydal platební výměr. Posléze žádost žalobce o sdělení důvodů rozdílu mezi stanoveným základem a daní reagoval tak, že žádost je bezpředmětná, a že bude řešena v rámci rozhodnutí o odvolání. Takový postup podle přesvědčení soudu zjevně nasvědčuje porušování procesních žalobcových práv, která mu garantuje zákon. Žalovaný pak tato zjištění v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice konstatoval, popsal, avšak nijak blíže na ně nereagoval.

Krajský soud v Brně pak nemohl jinak, než s ohledem na bohatou judikaturu správních soudů k výkladu ustanovení § 32 odst. 9 a odst. 10 zákona o správě daní a poplatků, konstatovat, že v řízení došlo k podstatnému porušení procesních předpisů postupem správcem daně i žalovaného. Tak např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp.zn. 6 Afs 13/2003 vyplývá, že ustanovení § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož lze v případě, že se vyměřená daň odchyluje od přiznání, žádat v odvolací lhůtě správce daně o sdělení důvodu rozdílu mezi stanoveným daňovým základem a daní, jež byla přiznána nebo za řízení uznána, dopadá jak na případy rozhodnutí správce daně sdělených formou platebního výměru, tak na případy, kdy takové rozhodnutí bylo sděleno formou dodatečného platebního výměru. V obou případech se podle § 32 odst. 10 tohoto zákona doba počínající dnem, který následuje po dni podání takové žádosti, a končící dnem, kdy správce daně vyrozuměl daňový subjekt o důvodech, nepočítá do běhu odvolací lhůty. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2004, sp.zn. 2 Afs 8/2004, in.č. 400/2004 Sb. NSS rovněž vyplývá, že účelem ustanovení § 32 odst. 9 citovaného zákona je, aby daňový subjekt zjistil, proč mu byl stanoven určitý daňový základ a vyměřena daň v určité výši a aby mohl uvážít o nezbytnosti a argumentaci odvolání. Obdobně též rozsudek ve věci 2 Afs 76/2005, 9 Afs 110/2007 nebo 5 Afs 111/2008 – vše dostupné na www.nssoud.cz. V posledně uváděném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2009, č.j. 5 Afs 111/2008-78 odkázal tento soud na rozhodnutí ze dne 12.8.2004, č.j. 2 Afs 8/2004-76, v němž se uvádí: Sdělení důvodu rozdílu mezi přiznanou daní a daní vyměřenou správcem daně podle § 32 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nemusí obsahovat žádné zvláštní náležitosti a ob stojí, pokud obsahuje označení důvodu a odkaz na předchozí projednání. Pro běh odvolací lhůty podle odst. 10 tohoto ustanovení je rozhodné, že správce daně doručil daňovému subjektu vyrozumění, a to bez ohledu na jeho obsah. Výkladem a contrario je nutno dospět k závěru, že neobstojí takové sdělení, které neobsahuje ani takové základní náležitosti či odůvodnění jako je důvod změny daňového základu či daně a odkaz na projednání této otázky se správcem daně. Sdělení je často jediným vyrozuměním správce daně daňovému subjektu o tom, co bylo příčinnou změny daňové povinnosti. V přezkoumávané věci správce daně nejenže odkázal daňový subjekt na obsah rozhodnutí žalovaného o odvolání, sám na žádost žalobce o sdělení důvodu rozdílu prakticky nereagoval, resp. reagoval sdělením, že žádost je bezpředmětná, dále sám ani nedodržel vlastní stanovenou lhůtu danou daňovému subjektu pro vyjádření k výsledkům jeho zjištění a jejich projednání, to vše navíc v situaci, kdy v odvolacím řízení následně došlo k podstatné změně stanovené daňové povinnosti. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí ve věci 5 Afs 111/2008, plyne z ustanovení § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, že odvolací orgán přezkoumává odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Pokud je předmětem odvolacího řízení platební výměr, jež nemusí obsahovat odůvodnění, může daňový subjekt za situace, kdy nebyl seznámen s výsledky dokazování v jeho průběhu, seznat rozhodovací důvody správce daně pouze ze sdělení dle § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Je potom logické, že případné odvolací námitky budou směřovat proti sděleným rozhodovacím důvodům. Vytýkanou procesní vadu spočívající v řádném neprojednání výsledků vytýkácího řízení a nerespektování

zásady součinnosti, mohl napravit odvolací orgán v rámci odvolacího řízení, což však v dané věci neučinil.

Proto nezbyvá než uzavřít, že daňové řízení, jež předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo stíženo procesními vadami, pro které musel krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, a to za podmínek ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Pro úplnost nutno uvést, že v této procesní situaci nemá praktického významu řešení hmotněprávních námitek žalobce v žalobě uplatněných. Nicméně k zásadní otázce sporné mezi účastníky, a to zda lyžařský vlek je nemovitostí či nikoli, odkazuje soud pro účely dalšího řízení na judikaturu Nejvyššího soudu ve věcech sp.zn. 28 Cdo 3608/2007, 28 Cdo 35/2008 nebo 28 Cdo 3856/2007 (vše dostupné v ASPI), v nichž Nejvyšší soud opakovaně dovozuje, že lyžařský vlek spojený se zemí pevným základem může být samostatnou nemovitostí ve smyslu § 119 odst. 2 občanského zákoníku, s tím, že podmínka funkčního spojení pozemku a stavby lyžařského vleku ve smyslu § 5 odst. 6 zákona č. 95/1999 Sb., je splněna jak ve vztahu k pozemku, na kterém lyžaři při provozu vleku jezdí, tak i k pozemku, po kterém vede sjezdová trasa, bez níž by provoz vleku byl nemyslitelný. Lyžařský vlek spojený se zemí pevným základem může být tedy považován za samostatnou nemovitost, přičemž tomuto závěru mají nasvědčovat skutková zjištění o pevně zapuštěných patkách vleku a jednotlivých sloupech (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20.11.2008, sp.zn. 28 Cdo 3856/2007).

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem soudu nezbylo, než napadené správní rozhodnutí žalovaného na základě včas a důvodně podané žaloby zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a vyslovit současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, rozhodoval soud bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 odst. 1 s.ř.s., o čemž byli účastníci řízení soudem poučeni. V dalším řízení je žalovaný správní orgán vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje za řízení o žalobě odměna za právní zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby (jeden úkon za 2.000,- Kč) a dvě paušální částky ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby, a DPH ve výši 912,- Kč. Odměna advokáta tak činí celkem 5.712,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2.000,- Kč činí náklady tohoto řízení celkem 7.712,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který

za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 8. 12. 2010

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu